כל המעוניין לקבל את העלון מידי שבוע בשבוע באימייל נא לשלוח את האימייל למספר
347-633-3323 או לשלוח הודעה לאימייל ys3476333323@gmail.com

גיליון זה נערך ונכתב ע"י: הרב יוסף שמלאשוילי שליט"א

עלון זה להצלחת: שושנה תמר בת זוהרה, וכן יוסף בן שרה אמן! אריה לייב בן אידל שיחי'! דניאל בן חנה, דליה בת חנה, ור' יחזקאל בן דבורה שרה לישה, ר' אהרון בן רשאה לאה אמן!
לרפואת: זליג בן עדיל שיחי', פנחס מנחם בן דליה שיחי'!
לע"נ: יהודה בן שלום ושמחה ז"ל, שרה בת פנחס רפאל וחנה ז"ל, לע"נ: גבריאל בן אליהו וחוה ז"ל.
לע"נ: אליהו בן שמחה ז"ל, זוהרה זהבה בת תמו תמר ז"ל, ר' שמעון חיים בן אסתר ז"ל,
לע"נ: מישל בן טיטה סיטבון ז"ל. ולע"נ מפרת בת טובה ז"ל.

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים

שני חיי שרה.. (בראשית כג, א)..

על הפסוק, "**ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה**". **אומר רש"י:** לכך נכתב שנה בכל כלל וכלל, לומר לך שכל אחד נדרש לעצמו, בת ק' כבת כ' לחטא, מה בת כ' לא חטאה שהרי אינה בת עונשין, אף בת ק' בלא חטא. ובת כ' כבת ז' ליופי עכ"ל. יוצא מכאן מהו ההספד של התורה על שרה אמנו ע"ה, שהיתה תמיד בלא חטא, ובת כ' כבת ז' ליופי.

עוד מצאנו בסוף הפרשה (כ"ה, ז') בפטירת אברהם אבינו, "**ואלה ימי שני חיי אברהם אשר חי, מאת שנה ושבעים שנה וחמש שנים**". **ואומר רש"י:** (ג"כ על דרך שפירש בשרה) בן ק' כבן ע' ובן ע' כבן ה' בלא חטא עכ"ל. יוצא לנו גם כן כאן מהו ההספד של התורה על אברהם אבינו שהיה בלא חטא.

וכאן עלינו להבין ולעמוד על נקודה יסודית. הגמרא במסכת ברכות (דף ו' ע"ב) אומרת, אגרא דהספידא דלויי. (דלויי פירושו להרים) **ואומר רש"י,** "**דלויי להרים קול בלשון נהי ועגמת נפש שיבכו השומעים עכ"ל**".

ומוסיף על כך הגר"ח מוולוז'ין ז"ל: פירש דלויי, להרים מוסר השכל מן ההספד.

ויש עוד גמרא במסכת שבת (דף קנ"ג ע"א) שאומרת, אמר ליה רב, לרבי שמואל בר שילת, אחים בהספידא דהתם קאימנא. **ואומר רש"י שם:** שאחים פירשו לחמם, ולכן בשעת מיתתי התאמץ בהספד שלי שיתחממו ויכמרו רחמי העומדים ויבכו עכ"ל.

יוצא מזה, שאין לעשות הספד ולדבר בו דברי פלפולי תורה, אלא, הספד צריך להיות על אופן המעשים, ולדבר אל רגש השומעים, כדי שיגיעו למצב של בכי, וע"י זה ישפיע עליהם לטובה, ויחליטו לשפר את מעשיהם, ולקחת עמהם החלטות טובות. וזהו מטרתו של ההספד, וזהו התועלת ממנו. ועל זה מקבלים שכר.

ומצאנו בתורה שערכו הספדים על האבות והאימהות. והתורה בעצמה כותבה לנו, "**ויבא אברהם לספוד לשרה ולבכותה**". וגם כשנפטר יעקב אבינו כתוב בפרשת ויחי (נ', י') "**ויבואו עד גורן האטד אשר בעבר הירדן, ויספדו שם מספד גדול וכבד מאוד**". הרי לנו שאברהם השקיע בתחום זה כששרה אמנו נפטרה. וגם השבטים השקיעו בזה מאוד כשיעקב אבינו נפטר.

ולכן עלינו להתבונן איך ובאיזה אופן הספידו את אבותינו הקדושים?!

הגמרא במסכת ב"ב (דף צ"א ע"א) אומרת, שבאותו יום שנפטר אברהם אבינו, נערכו הספדים בכל העולם, והמספידים היו כל גדולי האומות. וז"ל הגמרא, **ואמר רב חנן בר רבא אמר רב,** אותו היום שנפטר אברהם אבינו מן העולם עמדו "**כל גדולי העולם בשורה**" ואמרו, **אוי לו לעולם שאבד מנהיגו, ואוי לה לספינה שאבד קברניטה.**

חז"ל ראו לנכון לכתוב לדורות את ההספד שהספידו כל גדולי העולם את אברהם אבינו, משום שהבינו שההספד היה אמתי, והיה בו התעוררות אמתית לשומעים.

אברהם אבינו מעולם לא חיפש להיות מלך על העולם, אלא, **הוא חיפש רק לפרסם שם ה' בעולם**, שה' יתברך הוא המלך. וגם **כל מידתו היתה נתינה לאחרים**. כל אדם שהגיע לאברהם אבינו, התקבל בכבוד מלכים, וקיבל חינם אכילה ושתיה משובחת, כדוגמת לשון של בקר בחרדל.

ואברהם אבינו התבטל לגמרי כלפי אחרים, ורומם את אחרים מעליו. כמו שכתוב בתחילת פרשת וירא (י"ח, ג') שאמר לאורחים "**אדוני**" מלשון אדון, כמו שאומר רש"י אתם אדונים שלי. **אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבור מעל עבדך**. אברהם אבינו מתחנן שאם הוא מוצא חן בעיניהם, שלא יעברו מעל העבד שלהם, והוא עושה את עצמו כמו עבד שלהם.

והוא ממשיך "**יוקח נא מעט מים**". **ואין נא אלא לשון בקשה**, ממי ביקש אברהם אבינו שהוא יקח מעט מים לרחוץ את רגלי האורחים, מהאורחים בעצמם. הוא עושה את עצמו עבד שלהם, ולכן מבקש מהם תרשו לי לקחת עבורכם מעט מים כדי שתרחצו את רגליכם. ובינתיים תשענו תחת העץ, ואני אקח פת לכם וסעדו לבכם. ומהו הנימוק שאומר אברהם אבינו כדי שיסכימו שהוא ישרת אותם, **כי על כן עברתם על עבדכם**, בגלל שעברתם על יד

העבד שלכם, לכן אני מבקש מכם שתסכימו שאני ישרת אתכם. והם משיבים לו כאדונים, "**כן תעשה כאשר דברת**". מי שקורא את הפסוקים האלו מקבל רושם שהם עושים טובה לאברהם אבינו שהם מסכימים להתארח אצלו, ולקבל ממנו מים ולחם. ואברהם הוא כמו העבד שלהם, שמתחנן אליהם שיסכימו לקבל ממנו את מה שרוצה לתת להם.

עלינו להתבונן שאברהם אבינו לא היה טיפש, הוא ידע שזהו יום שיצאה חמה מנרתיקה, וכל אחד ישמח לנוח מעט תחת העץ, ולרחוץ רגליו מן החום הכבד, ולאכול ולשתות.

בכל זאת אברהם אבינו מבטל את עצמו עד עפר, ונותן להם הרגשה שהם עושים עמו החסד.

מה היה תגובת העולם לאברהם אבינו?!

אהבה עצומה.

חז"ל אומרים בגמרא במסכת סוטה: (דף י' ע"א), על הפסוק בפרשת וישב (ל"ח, י"ד) שנאמר על תמר, "**ותשב בפתח עיניים**". אמר רבי אלכסנדרי מלמד שהלכה וישבה לה בפתחו של אברהם אבינו, מקום שכל עיניים צופות לראותו. כל העולם חיפש לזכות לראות את אברהם אבינו. **ואומר רש"י:** מצפות לראותו, שהיו רגילים להתקבל שם וללון שם, והיה חביב עליהם עכ"ל. בגלל הנתינה של אברהם אבינו, אנשים חיפשו רק לראות אותו.

וכשיצא אברהם אבינו למלחמה נגד הארבעה מלכים החזקים, למרות שזה לא היה העסק שלו, כי הוא היה יכול להציל רק את לוט. ובכל זאת התורה כותבת (בפרשת לך לך י"ד. ט"ז) **וישב את כל הרכוש, וגם את הנשים ואת העם**. הוא פעל ועשה למען כולם.

ונאמר שם, "**ויצא מלך סדום לקראתו, אחרי שובו מהכות את כדרלעומר ואת המלכים אשר אתו, אל עמק שוה, הוא עמק המלך**". **ואומר רש"י בשם המדרש**, שהושוו שם כל האומות והמליכו את אברהם אבינו עליהם לנשיא וקציין. בדרך כלל יש ויכוחים מי יהיה נשיא, וכאן כולם הושוו להמליך עליהם את אברהם אבינו, כאשר הוא בכלל לא רצה את זה. א"כ למה הם ממליכים אותו, כי הם הרגישו שהם רוצים בזה, וכך יהיה להם טוב.

גם פרשתנו כשרוצה אברהם אבינו לבקש אחוזת קבר עבור שרה, והוא מבטל את עצמו כלפי בני חת, ומשתחווה להם, והוא אומר להם "**גר ותושב אנכי עמכם**". אני "**גר**" שהרי הגעתי לכאן ממדינה אחרת, ואתם נתתם לי הרגשה כל כך טובה עד שנעשיתי תושב, ועוד עמכם יחד. תנו לי אחוזת קבר עמכם, אני מעונין גם לקבור את שרה ביחד עמכם, וזה זכות וכבוד אצלי, אבקש מכם שתסכימו.

מה עונים לו בני חת. "**נשיא אלוקים אתה בתוכינו**". אתה מלך בתוכנו, אינך לא גר ולא תושב, אלא נשיא. **במבחר קבריני קבור את מתך, איש ממנו אפילו את קברו שכבר הכין לעצמו, לא יכלה ממך מקבור מתך**. איזה יחס אוהב, ואיזה התבטלות, לאדם שתמיד התבטל לכולם, וחיפש רק להיטיב עמהם כמו עבד לפני אדונו.

וכשנפטר אברהם אבינו, אף אחד לא חיפש את משרת המלכות של אברהם אבינו, לא רק שלא היה מריבות מי יהיה עכשיו המלך של העולם, אלא כל גדולי אומות העולם עמדו בשורה והספידו. ומה הם אמרו, תדעו לכם שאין שום אדם שיכול למלא את מקומו של אברהם אבינו. ועתה שנפטר אברהם אבינו, מסכן העולם "**ואוי לעולם שאבד מנהיגו**". אברהם אבינו הנהיג את העולם להיות כל כך טוב, **עם כל כך התחשבות בבין אדם לחברו**, עתה שנפטר אברהם אבינו, כמה מסכן העולם שנאבד מנהיגו, ואין לו יותר מנהיג לעולם ועד.

ומלבד זה, **אוי לספינה שאבד קברניטה**. כשאדם עומד ביבשה, הוא עוד יכול ללכת לאיזה מקום. אבל אם נמצא בספינה בלב ים, הוא סומך על מנהיג הספינה שיוביל אותו מהמים למקום ישוב. אבל אם נאבד קברניט הספינה, אף אחד לא יודע להיכן ללכת לימין או לשמאל. כי מסביב יש רק מים ושמים, ולא ניכר כלל היכן צד מזרח והיכן מערב, והייאוש משתלט על יושבי הספינה. זהו היה המצב של העולם כשאברהם אבינו נפטר, ואנחנו לא יודעים מה לעשות עכשיו.

מהספד הזה ניתן התעוררות עצומה בכל העולם. הם למדו עד כמה אהבה מחזירים אנשים למי שמיטיב עמהם ולא מראה להם שום שררה. ועד כמה התבטלו לפני אברהם אבינו אפילו גדולי אומות העולם שבדרך כלל מחפשים כבוד, ומחפשים להגיד שהאחרים אינם כלום. והם לקחו מזה לקח, שאדם טוב שמחפש לתת לשם לתת, הוא רק שמרוויח מזה. הם לקחו מזה התעוררות גדולה ללכת בדרכו של אברהם אבינו, ולהאמין בה' שהוא אלוקי אברהם, ושממנו אברהם אבינו לקח את כל העוצמה שלו להגיע למה שהוא הגיע. ובזה נגרם קידוש ה' גדול בעולם.

לאור דברים אלו, יש לנו להתבונן איזה הספד הספידה התורה את **שרה אמנו ואת אברהם אבינו?** ואומרים לנו חז"ל שבזה שהתורה הוסיפה וכתבה על כל חלק מחייהם "**שנה**", התורה כותבת עליהם הספד. ומהו ההספד, **בלא חטא, שרה אמנו ואברהם אבינו לא עשו עבירות.**

ויש להבין: מי שמע על הספד כזה?. מי יעז להספיד כך איזה אדם **שכל מעלתו היא שהיה בלא חטא.** הרי תמיד אנשים מספידים על המעשים הטובים שאדם עשה, ואין שום התייחסות למה שנמנע מן החטא, זה נראה לנו שזה פשוט.

וכאן התורה באה להספיד את אברהם ושרה שמסרו נפשם לפרסם את שם ה' בעולם ולעשות מהפיכה בעולם כדי להאמין בה', שאברהם מגייר את האנשים ושרה מגיירת את הנשים. אברהם ושרה שעשו חסד בקנה מידה עולמי, שהתבטלו לכל האורחים כאילו ושהם העבדים, והאורחים הם האדונים, והתורה לא מצאה מה להגיד עליהם רק שהיו בלא חטא, מי מבין הספד כזה?

אם התורה בחרה להביא הספד כזה, משמע שההספד הזה, שאברהם ושרה לא עשו עבירות, זהו ההספד הכי גדול שניתן לומר על האדם, עוד יותר מכל מעשיהם הטובים. ונפרש בס"ד את הדברים.

הנה השקפת רוב בני אדם שעיקר עבודת האדם הוא **בעשה טוב**, היינו כמה למד, וכמה התפלל, ואיזה מצוות הוא מקיים. אבל אינו משקיע **בסור מרע** כל כך. וכשזוכה להתגבר על יצרו ולהימנע מחטא, אינו רואה בזה הישג גדול. וממילא ג"כ אם נכשל באיזה חטא קטן, אינו מתפעל מזה כל כך, כי סוף כל סוף הרי הוא עשה כנגד זה הרבה מצוות.

ובאמת האדם צריך לדעת שהעבודה העיקרית היא להישמר מעבירות, וזה עוד לפני העבודה של לקיים מצוות. וכמו שאומר לנו דוד המלך, "**מי האיש החפץ חיים אוהב ימים לראות טוב**"?

א. "**נצור לשונך מרע ושפתיך מדבר מרמה**", הדבר הראשון הוא **להימנע מחטאי הלשון**. ואח"כ ממשיך ואומר, **ב.** "**סור מרע**".

ורק אח"כ בסוף, **ג.** "**ועשה טוב**". קודם עלינו לשים לב שלא לעשות מה שנצטווה שלא לעשות. ורק אח"כ יוסיף ויעשה עוד מצוות ומעשים טובים.

משל למה הדבר דומה: אדם יצא לשוק ביום שישי לקנות צרכי שבת, ולבסוף קנה גם פרחים לכבוד שבת. וכשבא לביתו ראה שאשתו שמחה מאוד על הפרחים. ולכן בשבוע שלאחריו יצא לשוק וקנה רק פרחים וחזר לביתו. וכשראתה אשתו שהוא מגיע רק עם הפרחים, לא הראתה שום שמחה על הפרחים, ושאלה אותו היכן צרכי שבת. והשיב לה אני

רציתי לשמח אותך, וכשראיתי שבוע שעבר שעיקר שמחתך היתה מן הפרחים, לכן חשבתי שזה מספיק. והשיבה לו אשתו, שכל ערך הפרחים הוא רק כשיש קודם את צרכי שבת ההכרחיים, אבל אם חסר את ההכרח, אין שום ערך לתוספת.
והנמשל: אדם שחושב שבגלל שהוא עוסק **בזיכוי הרבים או לומד הרבה תורה,** מותר לו לחטוא, הוא צריך לדעת שאין ערך למעשיו הטובים, עד שמקודם יעסוק במה שהוא חייב, וישמור עצמו מחטאים.
ולכן עיקר עמל האדם צריך להיות קודם בקיום מה שנצטווה, ולהשתדל בכל כוחו להיות בלא חטא. ורק אח"כ יוסיף להדר ולקיים את המצוות שלא נצטווה.
וניתן לומר שעל יסוד זה אמר יעקב אבינו בפרשת ויחי (מ"ח, כ') **"ויברכם ביום ההוא לאמר, בך יברך ישראל לאמר, ישימך אלוקים כאפרים וכמנשה".** ואומר רש"י: **הבא לברך את בניו, יברכם בברכתם, ויאמר איש לבנו ישימך אלוקים כאפרים וכמנשה** עכ"ל. ומה המיוחד באפרים ומנשה, אם מצד ה"**עשה טוב**", בוודאי היו ליעקב עוד ילדים ונכדים אחרים שהיו צדיקים ועושים הרבה יותר מהם בעשה טוב.
אלא שעיקר מעלת אפרים ומנשה היתה, שלמרות שהיו ילדים קטנים ונולדו במצרים, עיר של טומא, וטבע ילדים קטנים שמושפעים מחבריהם הילדים, בכל זאת **אפרים ומנשה זכו לשמור עצמם מן הרוע של מצרים לגמרי.**
ולכן הבא לברך את בניו הקטנים וגם הגדולים, יברך אותם בברכה זו שיזכו להיות כאפרים ומנשה, ויהיו שמורים מכל השפעה הרעה, שאז גם יהיה ערך לכל המצוות שיעשו.
ולכן הדגישה התורה בהספד על **אברהם ושרה בלא חטא,** שתדע **שעיקר מעלתם היה שקיימו את כל מה שנצטוו ולא חטאו בשום עבירה.** וכל מה שתלמד על מה שעשו זיכוי הרבים וחסד בעולם, זה תוספת. **אבל תדע שאת העיקר הם ודאי קיימו.**
והנה התורה סידרה לנו את הפרשיות, קודם **פרשת נח** ואח"כ **פרשת לך לך,** ללמדנו שקודם צריך לעסוק בשמירה מן הרע, **כמו נח,** שכל עיקר עבודתו היה שלא ללמוד מאנשי דורו ולא להיות מושפע מטומאתם. ורק אח"כ ללכת בדרכו של **אברהם אבינו ולהוסיף בעשה טוב, ולעסוק בזיכוי הרבים.**
ולפי שיתכן לטעות ולחשוב שעיקר מעלתו של אברהם אבינו היה במעשה חסד ופרסום שם ה' בעולם, וא"כ עלינו בעיקר להשקיע רק בזה. לכן באה התורה ומדגישה לנו **שעיקר גדלותו של אברהם אבינו ושרה אמנו היה שכל ימיהם חיו בלי חטא.**
ורק אח"כ הוסיפו על זה את הזכות של זיכוי הרבים.
אומנם אנחנו לא מסוגלים להספיד שום אדם שהיה בלא חטא, כי לא שייך להעיד על דבר כזה מחוסר ידיעה. וגם לצערנו המושגים ירדו, ואם נאמר כך, יחשבו שאנחנו מבזים את הנפטר.
אבל התורה הקדושה שידעה עד כמה העניין הזה קשה, ועד כמה הוא עניין יסודי בחיי האדם, והיא כן יכולה להעיד על אדם שלא חטא, ובחרה לומר את ההספד הזה, כי זה השבח היותר גדול. וזה גם בא ללמדנו איך זכה אברהם אבינו לכל דרגותיו, כי הוא היה בלא חטא, נשמתו היתה טהורה ומאירה, לכן היא האירה לו בכל עד שהגיע לכל הדרגות שהגיע.
ועל זה אנו בעיקר צריך להשקיע את הכוחות כל ימי חיינו, לא לעשות עבירות. ולא לחשוב שאם נעשה עבירה, הרי כנגד זה אנו לומדים ומקיימים מצוות ומזכים את הרבים. כי אם נזלזל בעצמינו לעשות עבירות, לא יהיה כל כך ערך לכל מעשינו הטובים.
ומצד שני עלינו לשמוח מאוד כשעובר עלינו יום שלפי דעתנו לא חטאנו. ולהודות לה' על כל ניסיון של כבישת היצר שנמנענו מחטא, ולראות בזה השג גדול. ואם ח"ו אדם נכשל, ימהר לשוב בתשובה מיד לטהר עצמו מן החטא. ויה"ר שיעזרינו השי"ת להיות שמורים מכל חטא ועוון ופשע כל ימי חיינו אמן.

ויהיו חיי שרה וכו'... (בראשית כג, א).

אומר רש"י: לכך נכתב שנה בכל כלל וכלל, לומר לך שכל אחד נדרש לעצמו, בת ק' כבת כ' לחטא, מה בת כ' לא חטאה שהרי אינה בת עונשין, אף בת ק' בלא חטא. ובת כ' כבת ז' ליופי, **שני חיי שרה.** מלמד שכלן שוין לטובה.
ויש להבין: מהו הטובה שהיתה לה לשרה, והלא תשעים שנה לא היו לה ילדים?
אלא אומר על כך הגה"צ ר' שלום שבדרון זצ"ל: שבעצם אין טוב לצדיקים אלא רצון ה', ואם שרה היתה עקרה 90 שנה הרי בטוח שכך רצון ה', וא"כ גם בזה שמחה שרה אימנו!
ומאידך אחרי שנולד לה בן: איננה שמחה ומאושרת משום שעכשיו יש לה בן ובכך שרצונה הטבעי הוא לילדים, אלא, **משום שעכשיו כך זה רצונו של ה' יתברך.**
וזה כוונה רש"י: "מלמד שכולם שווים לטובה" שבין לפני הלידה של יצחק, ובין לאחר הלידה של יצחק, בשבילה הכל היה לטובה, **כי הטוב הגדול ביתור אצל אימותינו הקדושות היה רק רצון ה' יתברך.**

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים... (בראשית כג, א).

אומר רש"י: לכך נכתב שנה בכל כלל וכלל, לומר לך שכל אחד נדרש לעצמו, בת ק' כבת כ' לחטא, מה בת כ' לא חטאה שהרי אינה בת עונשין, אף בת ק' בלא חטא. ובת כ' כבת ז' ליופי, **שני חיי שרה.** מלמד שכלן שוין לטובה.
ויש להבין: אומר ר' זושא מאניפולי: מהו הטובה שהיתה לה לשרה, והלא תשעים שנה לא היו לה ילדים? סבלה עם בעלה גלות ורעב, פעמיים נלקחה בכח מבעלה (ע"י פרעה ואבימלך) וסבלה מאוד מהגר ומישמעאל. האם על שנים אלו ניתן לומר **"כולן שווים לטובה"?!**
אלא, אומר ר' זושא: שזה בא ללמדנו, כי על כל מאורע ומאורע שבא על שרה, אף אם היה קשה ומצער, היא היתה מזדרזת ואומרת **"גם זו לטובה"!** שהרי חייב אדם לברך על הרעה, כשם שחייב לברך גם על הטובה. וא"כ שרה אימנו מעולם לא חשה בצער, כיוון שידעה שכל מה שבא עליה, היה מאת ה' יתברך, וממילא **"כולן שוין לטובה".**
מסופר שלקראת סוף מלחמת העולם הראשונה, כאשר בנות הברית החלו לגבור על הנאצים, ימח שמם, הנאצים נסוגו בכל החזיתות, אך לא נתנו ליהודים מנוחה. במחנה "ברגן בלזן" שבגרמניה המצב היה קשה מנשוא, רעב, צמא, עינויים ומחלות, היו רק חלק מן הצרות שאפפו את יושבי המחנה. המחנה היה מחולק לאגפים, ובאחד מהם היו שבויים גם חיילים רוסים.
בוקר אחד, הגיעו הנאצים לאגף הזה, והכריזו, **"אנחנו יודעים כי בעוד כמה ימים יגיעו הנה האנגלים, ואנו רוצים שתספרו להם כמה טוב היה לכם אצלנו, לכן הבאנו לכם לחמניות טריות".**
הרעב ששרר במחנה היה נורא, בלתי נתן לתיאור. אחד היהודים שנצל משם סיפר, שבמשך חמש שנים כמעט ולא אכל, וכל מחשבתו היתה נתונה רק לשאלה איך להשיג אוכל.
אם היה נשאל באותו רגע מה היה מעדיף, להשתחרר או לחמנייה, היה מבקש לחמנייה! המוח נעשה אטום, ולא היה מסגל לחשוב על שום דבר מלבד אוכל.
והנה הוא נעמד בתור, וכשהביט לעבר סל הלחמניות, ראה שלא נותרו בו הרבה לחמניות. התעורר בלבו החשש שמא בדיוק כשיגיע תורו יגמרו הלחמניות. מחשבה זו, גרמה לו לדפיקות לב מואצות, זעה קרה נגרה ממנו מרב פחד.
התור מתקדם, ששה אנשים לפניו. הוא מביט ורואה שנשארו שבע לחמניות, מה שאומר שהוא יזכה באחרונה. והנה מתקדמים לאט, לאט, ובאמת קבל את הלחמנייה האחרונה.

הוא היה מאושר, הנה בידו הלחמנייה. אומנם קטנה, אבל טרייה וריחנית. באותו רגע הבחין לפתע שליד החייל הגרמני מונחים סלים נוספים, מלאים בלחמניות.
מיד עלה בדעתו רעיון, אם יש כל כך הרבה לחמניות, מדוע לא לקחת עוד אחת? הרי הנאצי ודאי לא יזהה אותו בין כל כך הרבה יהודים. ואז כשהנאצי שאל מי הבא בתור, אמר היהודי, "אני", וקבל עוד לחמנייה. בידיו היו שתי לחמניות טריות. הוא היה מאושר.
לפתע הוא מרגיש יד לופתת את צווארו, וקול מאיים לוחש באזניו, "**ראיתי אותך יהודון!**", הוא הסתכל לראות מי הדובר, וראה שזה לא היה נאצי, אלא חייל רוסי שבוי. ואותו רוסי בריון תפס בו בחזקה ואמר לו, תן לי את הלחמנייה השנייה!
היהודי ערך לעצמו חשבון, הוא הרי אסיר כמוני, מה פתאום שאתן לו. ולכן אמר לו בתוקף שאינו רוצה לתת לו את הלחמנייה.
תפס אותו הרוסי יחד עם עוד שני בריונים רוסים, והכניסו אותו לתוך צריף, חבטו בו קשות ובעטו בו באכזריות, עד שכמעט הוציאו ממנו את נשמתו. וכאשר חשבו שהוא כבר אינו בין החיים, נטלו ממנו את הלחמניות והלכו.
היהודי הרגיש את צלו של מלאך המוות פורש עליו את כנפיו. נשא עיניו למרום וקרא, "**ריבונו של עולם, דווקא עכשיו למות, רגע לפני השחרור?! אם רצית לקחת לי את נשמתי, במשך החמש השנים האלה שהייתי כאן, היו לך מאות הזדמנויות לעשות זאת...**", וכך כשהוא מלא טענות כלפי מעלה, איבד את הכרתו.
כשהתעורר מעלפונו, ראה שמש זורחת. הוא לא הבין איך זה יכול להיות. חמש שנים הוא לא ראה שמש זורחת כשהוא קם, הרי הנאצים היו מעירים את כולם בארבע לפנות בקר למסדר. ומי שלא היה קם למסדר, לא זכה לקום יותר... אז איך יתכן שהוא ישן, והשמש זורחת.
לאט, לאט, חדרה למוחו ההכרה, הנאצים כבר אינם נמצאים כאן, הם ברחו, השתחררנו... אבל למה כזה שקט מסביב? הביט סביבו וראה שכולם מתים. **הלחמניות היו מורעלות!!! אבל עליו נגזר לחיות, ולכן הקב"ה דאג שיקחו ממנו את הלחמניות, אומנם הוא סרב לתת אותם, אזי בגלל זה היה צריך לקבל מכות, כדי שיוכל להמשיך לחיות ולספר שהכל לטובה.**

ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים שני חיי שרה... (בראשית כג, א).

אומר רש"י: ויהיו חיי שרה מאה שנה ועשרים שנה ושבע שנים. לכך נכתב שנה בכל כלל וכלל, לומר לך שכל אחד נדרש לעצמו, בת ק' כבת כ' לחטא, מה בת כ' לא חטאה שהרי אינה בת עונשין, אף בת ק' בלא חטא, ובת כ' כבת ז' ליופי. שני חיי שרה, כולן שווים לטובה.
ויש להבין: איך אפשר לומר על השנים הקשות של שרה עם כל הניסיונות לעזוב את הארץ מולדתה, רעב, ירידה למצרים בארגז, פרעה, עקרות, אבימלך, רוב הניסיונות היו למעשה לשרה יותר מאשר לאברהם, אז איך אפשר להגיד "**כולן שווים לטובה**"?! ועוד הגר, ישמעאל וכו'... שהרי הגר הייתה מענה אותה ואומרת "שרה איננה צדיקה, והראיה: אני נפקדתי מביאה ראשונה, וניסיון העקדה עולה על כולם, היא חושבת שבנה הלך לישיבה והנה מתברר לה שבכלל הלכו לשחוט אותו ובעקבות כך היא מתה. הייתכן לומר עליהן "**כולן שווים לטובה**"?!
מעניין לראות שעל אף אחת מהאימהות לא כתוב כמה הן חיו ואיך היו חייהן. ואפילו שעל אברהם אבינו כתוב כמה חי אבל לא כתוב עליו את המילים "**שני חיי אברהם**". **אם כן יש להבין:** במה זכתה שרה דווקא לאריכות הזו?!
שרה זכתה מכיוון שכל חייה היו שווים לטובה, כל מה שעבר עליה מעולם לא התלוננה, עמדה בכל הניסיונות בסתר. אמרה: "**כל מה שעושה הקב"ה הכל לטובה**", ולכן כל חייה למרות התלאות והניסיונות היו לטובה, וזכתה לבן יורש וממשיך, יצחק אבינו...
רמז לזה נמצא בדיוק בפירושו של רש"י: בת **ק'** כבת **כ'**, והנה פרק **ק' בתהילים** הוא: "**מזמור לתודה**"... ופרק **כ' בתהילים** הוא: "**למנצח מזמור לדוד יענך ה' ביום צרה**"...
אומר רש"י: בת **ק'** כבת **כ'**, שתמיד אמרה שרה את **מזמור ק' בתהילים** בדיוק כפי שאמרה את **מזמור כ'**, שידעה שרה אימנו לומר את "**מזמור לתודה**" גם על הצרות שפקדו אותה... וזה גם מה שבאה התורה ללמדנו משרה.

גיליון זה מוקדש לע"נ: הילדה אהובה מלכה ע"ה בת ר' אלחנן שיחי',
זוהרה בת תמו תמר ז"ל, אליהו בן שמחה ז"ל, דוד ברוך בן דוד ז"ל. עמנואל חיים בן גאולה ז"ל,
לרפואת: רחל בת שרה, בתוך שאר חולי עמו ישראל.
להצלחה: שרה בת שמחה ציפורה, דניאל בן זוהרה, ושמחה ציפורה בת זוהרה.
לזיווג הגון: יהודה אריה לייב בן דליה נ"י יצחק מאיר בן דליה נ"י,
וכן ישראל מאיר בן שמחה ציפורה, וכן דניאלה בת בילה שתיחי'.
נערך ע"י: יוסף שמלאשוילי נ"י
כל המעוניין להקדיש עבור הגיליון לע"נ או להצלחה או לרפואה נא להתקשר בטל' 347-633-3323